

Chương 497: Rizaira (15) - Nhật Nguyệt Tộc (Số từ: 2571)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:26 PM 19/07/2023

Trong thời đại mà ngay cả các vị thần cũng không có tên, con người thừa nhận sự tồn tại của các loại sức mạnh khác nhau và mỗi người đều có những niềm tin khác nhau.

Một số cá nhân tôn thờ Mặt trăng, nhiệt thành cầu nguyện cho món quà của sự bất tử.

Do đó, họ được ban phước bởi ánh trăng nhưng không thể tồn tại dưới ánh sáng mặt trời.

Các vị thần sẽ ban cho sức mạnh dựa trên niềm tin của một người.

Nếu ai đó tin vào ma quỷ, họ sẽ nhận được sức mạnh ma quỷ.

Khi họ theo đuổi sự bất tử nhờ niềm tin vào một vị thần, họ đã được ban cho điều đó.

Tuy nhiên, họ đã thất bại trong việc dự đoán lời nguyên của Mặt trời.

"Chắc hẳn một số người đã sẵn sàng chấp nhận sự bất tử, trong khi những người khác thì không."

"Chắc hẳn đã có những người tuyệt vọng, không thể bước đi dưới ánh mặt trời một lần nữa, và những người cảm thấy biết ơn vì cơ hội được sống vĩnh hằng dưới ánh trăng."

"Tất cả ma cà rồng từ Nguyệt Tộc là những sinh vật sống về đêm."

Khi thời gian trôi qua và sự bất tử trở nên tẻ nhạt, một số thành viên của Nguyệt Tộc bắt đầu suy ngẫm.

Họ ước một lần nữa được bước đi dưới ánh nắng. Họ muốn chứng kiến thế giới chìm trong ánh sáng rực rỡ của Mặt trời.

"Không phải là điều tự nhiên khi một sinh vật bị giới hạn trong bóng tối trở nên mệt mỏi với bóng tối sao?"

Họ đã cố gắng để vượt qua Mặt trời.

Nguyệt Tộc khao khát trở nên hùng mạnh hơn, hy vọng có thể đánh bại Mặt trời bằng sức mạnh của họ.

"Nhưng có những người khác có suy nghĩ khác."

"Bằng cách tìm kiếm sự tha thứ của Mặt trời, họ hy vọng một lần nữa được đắm mình trong ánh sáng của nó."

"Những ma cà rồng tôn kính Mặt trời đã trở thành Nhật Tộc."

"Họ là những người được Mặt trời tha thứ."

"Một số, thay vì tìm kiếm sự tha thứ, lại muốn trở nên mạnh mẽ hơn và đứng dưới ánh mặt trời bằng sức mạnh."

Sau một khoảng thời gian đáng kể, cả hai Gia tộc đã đối đầu được với Mặt trời, mặc dù không phải là không gặp nhiều đau đớn.

Họ là những ma cà rồng đã chinh phục Mặt trời.

Họ là Chúa tể ma cà rồng.

Luna nhìn tôi.

Cả hai Gia tộc đã chiến thắng Mặt trời, nhưng thông qua các phương tiện khác nhau.

Theo một nghĩa nào đó, ma cà rồng là những sinh vật linh thiêng được sinh ra từ tín ngưỡng cổ xưa.

Họ là những sinh vật đặc biệt, được ban phước bởi một số vị thần và bị những người khác nguyên rủa.

"Nhưng nó vẫn không giải quyết triệt để vấn đề, phải không?"

Mặc dù bây giờ họ có thể chịu được ánh sáng mặt trời, nhưng hầu hết các Chúa tể ma cà rồng, như tôi đã quan sát, đều phải trải qua nỗi đau khủng khiếp khi làm như vậy.

Họ chỉ đơn giản là che giấu nó.

"Khi thời gian tiến về cõi vĩnh hằng, nguồn gốc thực sự của ma cà rồng mờ dần trong ký ức, và dòng dõi Chúa tể ma cà rồng mới xuất hiện."

—Tuesday, Wednesday, Thursday, Friday, Saturday.

Cuối cùng, Nguyệt Tộc đa dạng hóa thành Nhật Tộc, và sự phân nhánh tiếp theo xảy ra giữa các Gia tộc Chúa tể ma cà rồng.

Tôi không thể xác định khoảng thời gian mà Luna nói đến, nhưng tôi biết đó là một khoảng thời gian dài vô cùng.

"Các Gia tộc Chúa tể ma cà rồng lâu đời nhất, Nguyệt Tộc và Nhật Tộc, đã được định sẵn để đối mặt với một số phận không thể tránh khỏi."

"Một định mệnh... không thể tránh khỏi?"

"Đúng."

Luna nhìn tôi.

"Họ say sưa với cuộc sống bất tử của mình, nhưng điều đó dẫn đến một khoảng trống mà họ khao khát được lấp đầy."

"Nỗi thống khổ của ánh sáng mặt trời."

"Và khao khát được sống."

"Họ muốn lấy lại nhân tính của họ."

"Đắm mình trong ánh sáng mặt trời."

"Để mang lại cuộc sống mới."

"Họ tìm cách đòi lại những gì họ đã từng từ bỏ."

"Lo sợ cái chết, họ cam kết cống hiến cuộc đời còn lại của mình để phục vụ cả Mặt trăng và Mặt trời."

"Là một sinh vật, nếu tôi được sống lại, tôi sẽ cống hiến tất cả sự tồn tại còn lại của mình để thờ phụng các vị thần", họ đã thề với các vị thần.

"Họ khao khát được trở lại hình dạng con người của họ."

Theo thời gian, sự bất tử khơi dậy niềm khao khát về chính thứ mà nó đã lấy đi. Cô ấy đặt một tay lên các tác phẩm điêu khắc Mặt trăng và Mặt trời trước mặt.

"Ma cà rồng của Nguyệt Tộc và Nhật Tộc tìm kiếm thời gian mượn để lấy lại hình dạng con người của họ."

"Họ cùng nhau cầu nguyện."

"Đến cả Mặt trăng và Mặt trời, đồng thời."

"Họ cầu xin sự thương xót của Mặt trời và sự tha thứ của Mặt trăng."

"Họ đã cầu nguyện trong một khoảng thời gian không thể đo đếm được."

"Ngay cả các vị thần cũng không thể bỏ qua những lời cầu nguyện kéo dài một thời gian dài không thể tin được."

"Họ đã nhận được sự bất tử, nhưng giống như những đứa trẻ nhỏ nhắn, họ cầu xin sự đảo ngược của nó."

"Họ muốn quay đi, nhưng cuối cùng, họ không thể."

Luna nhìn tôi.

"Ta đã tha thứ cho họ."

Lời nói của cô ấy khiến đầu tôi như đông cứng lại. Đó là một tuyên bố đảo ngược tất cả các giả định mà tôi đã đưa ra về các tuyên bố của Luna cho đến nay.

Không phải là họ đã được tha thứ.

Nhưng rằng cô đã tha thứ cho họ.

"Cái gì... Mẹ... đang nói cái gì...?"

Luna lặng lẽ nhìn tôi.

"Những ma cà rồng đã lấy lại được hình dạng con người, hậu duệ của Nguyệt Tộc và Nhật Tộc, bao gồm Nhật Nguyệt Tộc. Ta là thủ lĩnh của Nhật Nguyệt Tộc, người bảo vệ của họ."

—Chúa tể của Nhật Nguyệt Tộc

Không phải một trong số họ, mà là người đã hướng dẫn họ.

—Luna Atorious.

Cô ấy nhìn tôi, với một tay trên Mặt trăng và tay kia trên Mặt trời.

"Ý chí thiêng liêng được truyền đạt bởi các vị thần Mặt trăng và Mặt trời, sứ giả của họ."

Không phải là người đã được tha thứ.

Nhưng người đã từng tha thứ.

"Ta là hiện thân của Mặt trăng và Mặt trời."

Cô ấy thậm chí còn cao quý hơn những gì tôi tưởng tượng.

—Hiện thân của các vị thần.

Điều đó có nghĩa là bản thân cô ấy vừa là một vị thần vừa không.

"Nhật Nguyệt Tộc là tổ chức tôn giáo lâu đời nhất trên thế giới. Họ là một tổ chức chỉ được phép thờ Mặt trăng và Mặt trời, và ta đã sống qua nhiều thời đại với tư cách là người bảo vệ và giám sát họ."

Đó là lý do tại sao Luna là một sự tồn tại độc nhất trong Nhật Nguyệt Tộc.

Không thể ước tính được Luna đã tồn tại bao lâu.

Nhật Nguyệt Tộc là một tổ chức tôn giáo.

Để đổi lấy việc lấy lại hình dạng con người, Nhật Nguyệt Tộc cam kết cống hiến cuộc đời mình để phục vụ các vị thần.

Không can thiệp vào các vấn đề trần tục là lời hứa của Nhật Nguyệt Tộc với các vị thần.

Đó là sự thật của Nhật Nguyệt Tộc, đã được truyền qua vô số thế hệ.

Và Luna không phải là thành viên của Gia tộc, mà là người bảo vệ và giám sát của họ.

"Đợi đã... Vậy cha con..."

"Ronan là con người."

Tại thời điểm này, tôi không thể biết liệu Luna thật tuyệt vời hay thật khó tin khi Ronan kết hôn với hiện thân của các vị thần.

"Cả Nhật Nguyệt Tộc và ta đều bị ràng buộc vào các vai trò được giao bởi các vị thần. Bây giờ con đã hiểu tại sao ta không thể can thiệp vào các vấn đề thế giới."

Những đứa con của Luna được phép phiêu lưu vào thế giới, nhưng bản thân Luna thì không.

Trong quá khứ, Luna và hậu duệ của Nhật Nguyệt Tộc đã phải trả giá cho việc trở lại hình dạng con người của họ.

"Ừm... Con cảm thấy hơi lạ khi nói điều này, nhưng mẹ đã cố giết con."

"Nếu ta thành công, ta sẽ biến mất. Ta đã phải trả giá cho việc làm điều gì đó bị cấm."

Hành động của cô ấy không chỉ khiến cuộc sống của tôi gặp nguy hiểm mà còn đe dọa sự tồn tại của chính cô ấy.

Mất con trai và có thể mất cả con gái, Luna đã đánh cược sự tồn tại của mình khi cố gắng giết tôi. Nhưng vì cô ấy đã từ bỏ nỗ lực đó nên Luna vẫn có thể tồn tại.

"Đó chỉ là một câu chuyện cổ tích. Một sinh vật đã quan sát con người quá lâu, ngày càng tò mò về cuộc sống thực sự của con người. Cuối cùng, muốn sống cuộc sống đó và trở thành con người... Đó không phải là một câu chuyện sử thi."

Biến thành người sau khi quan sát con người trong một thời gian dài.

Nghe tôi nhận xét rằng Luna giống Ellen cả về ngoại hình lẫn tính cách, cô ấy có vẻ ngạc nhiên nhưng cũng hài lòng, khuôn mặt đầy cảm xúc.

Luna là một vị thần, nhưng không phải là một vị thần, một sinh vật khác thường.

"Đó là kết thúc. Không còn gì để giải thích, và con không cần biết gì nữa."

"Làm thế nào mẹ gặp cha?"

"..."

Trước câu hỏi của tôi, lông mày của Luna nhíu lại và cô ấy nhìn tôi.

"Ta không có lý do để giải thích điều đó với con."

Luna ngắt lời, như thể bảo tôi đừng hỏi những câu xác xược như vậy.

Đã đến lúc quay trở lại.

Tôi cần phải trở lại và đối mặt với những gì đang chờ đợi tôi.

Điều gì đã xảy ra bên ngoài?

Có một cái gì đó không thể đảo ngược xảy ra?

Luna lặng lẽ đến gần tôi.

Bây giờ, để đưa tôi.

"Ragan hoạt bát và Ellen điềm đạm, nhưng cả hai đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn."

Cô ấy đứng trước mặt tôi, nói về những đứa con của cô ấy.

"Ờn trời, chúng không ngỗ nghịch và kiêu ngạo như con, nổi cơn tam bành. Mẹ thường nghĩ vậy khi quan sát con."

"Nhưng con tin rằng con cũng đã nghe rõ."

"Ờn trời, chúng không phải là những đứa trẻ đưa ra những bình luận không cần thiết."

Luna mỉm cười và đặt tay lên vai tôi.

"Nhưng... mẹ đã nghĩ rằng có một đứa con trai như con tốt cuộc cũng không tệ lắm."

"Vậy thì hãy sinh thêm một đứa con nữa để sắp đặt mọi thứ cho ổn thỏa."

"Này!"

*Whack!

"Ouch!"

Cuối cùng không tránh khỏi một cái tát.

Tôi đã bị năm đấng thần thánh đánh bao nhiêu lần, và tôi đã bị đánh vào lưng bao nhiêu lần?

Không ai khác có thể có một kinh nghiệm như vậy.

Tôi rời Rizaira không có gì ngoài những trải nghiệm kỳ quặc.

Không phải vì ngôi làng này được kiểm soát bởi đại diện của các vị thần, mà bởi vì đây là lần đầu tiên tôi sống trong một môi trường tự nhiên như vậy.

Luna thở dài thườn thượt, biết rằng đây là lần cuối cùng cô ấy tát tôi.

"Nhắm mắt lại."

Đã đến lúc phải đi chưa?

Tôi đã nhắm mắt lại một lúc, và sau đó tôi đến Rizaira.

Bây giờ, khi tôi mở mắt ra lần nữa, tôi có thể rời khỏi Rizaira.

"Mẹ."

"Chuyện gì?"

"Cảm ơn."

"..."

Đó là cảm xúc chân thành của tôi.

Bây giờ tôi đã hiểu tại sao cô ấy không dạy tôi bất cứ điều gì.

Nếu tôi trao cơ thể của mình cho Nhật Nguyệt Tộc, tôi sẽ bị ràng buộc bởi các quy tắc của họ.

Nếu tôi học được bí thuật của họ, đó sẽ là một kết cục thảm khốc đối với tôi.

Cô ấy đã không dạy tôi bất cứ điều gì vì mục đích của cô ấy là bảo vệ tôi, và cuối cùng tôi đã hiểu được điều đó.

Luna im lặng một lúc sau khi nghe những lời của tôi.

—Sau đó,

"Reinhardt."

"Vâng?"

Cô ấy tạm biệt tôi.

"Con sẽ..."

Cô nhẹ nhàng thì thầm.

"Được ban phước bởi Mặt trời và Mặt trăng."

Đó là một cụm từ tương tự như những gì Arta đã nói với tôi.

Nhưng có một sự khác biệt nhỏ.

Cô ấy không hướng dẫn tôi mở mắt.

Sức nặng của bàn tay cô ấy trên vai tôi biến mất, và bầu không khí dường như thay đổi.

*Whooooosh!

"Ở đâu...?"

Một cơn gió mạnh xé qua những ngọn núi.

Tôi thấy mình một lần nữa trên đỉnh núi nơi tôi đã gặp Luna từ lâu.

—Đó là ban đêm.

"...Có chuyện gì vậy?"

Tôi đã trải qua một cảm giác bất hòa đặc biệt.

—Mùa là mùa đông.

Ở một nơi có gió mạnh như vậy, người ta sẽ cảm thấy một cái lạnh dữ dội khiến da họ như muốn rách ra.

Tuy nhiên, bất chấp cơn gió dữ dội, tôi không cảm thấy cái lạnh thấu xương nào có thể lường trước được.

Hơn nữa, không có tuyết trắng ở bất cứ đâu trong tầm nhìn.

Và quan trọng nhất,

"Cái gì...?"

Xác chết bị cắt xén của quái vật nằm rải rác gần đó.

Đó là một kỷ ức từ khá lâu rồi, nhưng tôi vẫn chưa quên.

Trong khi băng qua dãy núi Sren và tìm kiếm Rizaira, tôi đã chiến đấu với vô số quái vật.

Vào một trong những ngày đó, mệt mỏi vì chiến đấu với quái vật ở nơi này, tôi đã gọi Luna.

Như thể đáp lại lời kêu gọi của tôi, Luna đã tìm thấy tôi và tôi đã có thể vào Rizaira.

Nhưng khung cảnh giống hệt như khi tôi đang trên đường đến Rizaira.

Cơ thể chảy máu của những con quái vật.

Từ đó, tôi chỉ có thể suy ra một điều.

Thời gian đã có.

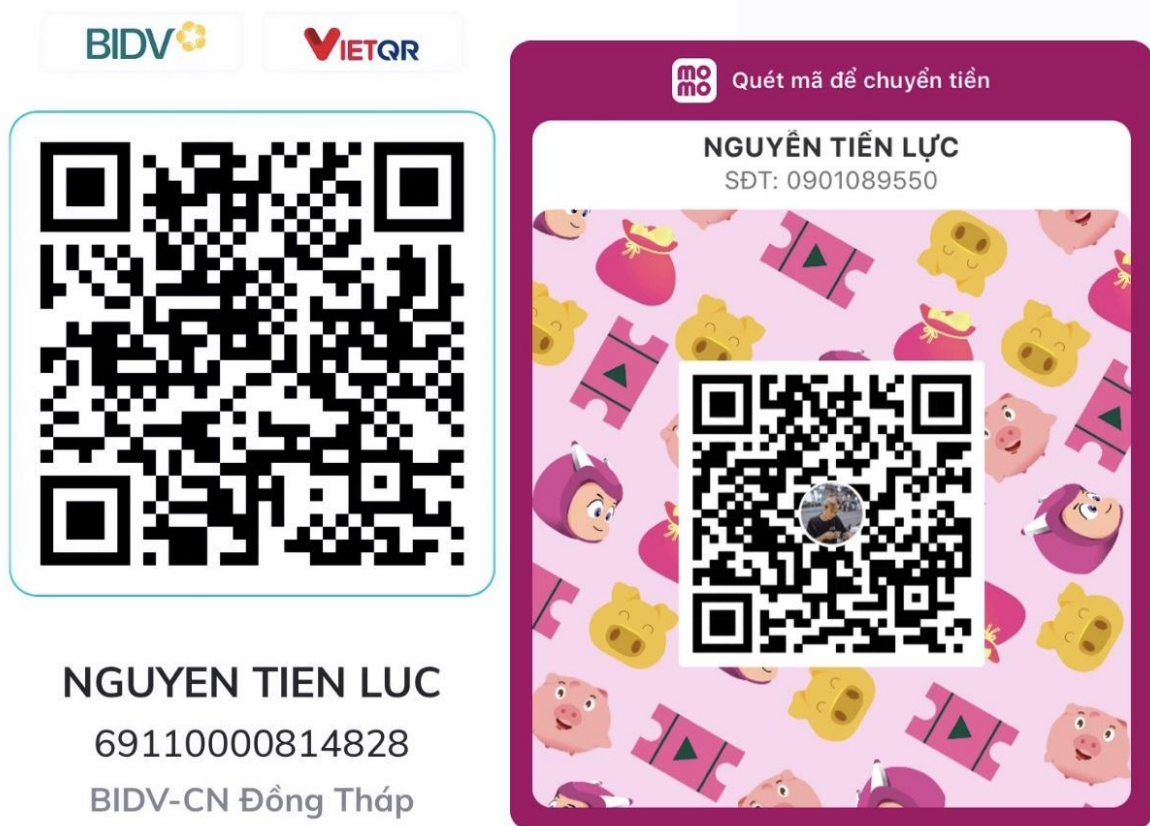
Vừa mới trôi qua.

'Tin ta đi.'

Chỉ bây giờ tôi mới có thể hiểu được ý nghĩa thực sự đằng sau những từ đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading